

си, амн.....

Калина. Ваца му туй име искаше...

Б.Краса. Гайчо!..Мечкарско име! /Хванала го за ржка/ Ела бабино-то момче, ела да те помилвамъ. /Милво го./ Пъкъ какви очи - бащичко! И да се неказва - ще го познаятъ.....

Нека го познаятъ, бабо Красо, азъ не се срамя отъ това. Като нѣмамъ баца му, съ дѣтето си ще да се тѣна.

Гайчо. /За да се отърве/ Мамо азъ ще ида за съчки...колко съчки, съчки има край плета /Изкубва се отъ баба Краса и избѣгва вѣнъ./

Дълго мълчание.

VIII.

Б.Краса. /Като погледва Калина, подпушва./ Познава се-бащичко!

Какъ прѣкара ти Калино?...Защо да бжде тѣй?...Нали се задоми?

Калина. Седемтѣхъ години се изминаха, бабо Красо. Стомната на толкозъ парчета се ривчупи!

Чухъ тѣй било по тѣхния законъ.

Тѣй ми било описано, бабо Красо.

Да си знаела, че тукъ е тѣй - по-добрѣ да не си си идвала. Мжка е!

Знаяхъ, бабоКрасо.

Ами тогазъ?

Домхчнѣ ми, бабоКрасо!... Мила било майчина стрѣха! Доде ли празникъ - мжка ми запушваше гърдитѣ. И поиска ми душата край бащино огнище да си отдѣхне; да видя хубавъ башенъ край! Пакъ да погледамъ срѣщу недѣля, кога кандиде на икономъ тасъ прѣдъ златна куна замждѣй; да послушамъ привечеръ, сѣднала прѣдъ трема въ измѣтени дворове, кога черковно клепадо пало за вечерня заклепе... затжжи ми се душата - и безъ да му много размислямъ, взехъ си дѣтето за ржка и пакъ се тукъ завърнахъ.

Не те ли отъ хора досрамѣ?

Когато душата замилей по нѣщо, тя хорски срамъ незнае.

/Укорно./ Тѣй приказваше, кога се подирѣ му повлече - и